

จากผู้เขียนซิงซิง และสุดแค้นแสนรัก

วาสนา รัก

ดวงดาว กระบี่ ปี่พาทย์
เส้นทางรักและชีวิตตั้งถูกขีดให้พบกัน

จุฬามณี

ปลาย เดือนมีนาคม ๒๕๓๒

“พี่กันต์ พี่กันต์ แต่งตัวเสร็จหรือยัง” เสียงร้องเรียกของเด็กผู้ชายที่ยืนคร่อมจักรยานยี่ห้อบีเอ็มเอ็กซ์อยู่ที่ลานบ้านทำให้พี่กันต์ หรือ ‘กันตพล สัมคร-เชตกรรม’ หนุ่มน้อยวัย ๑๖ ปีที่กำลังเอียงซ้ายเอียงขวาอยู่หน้ากระจกเพื่อดูความเรียบร้อยของตนต้องรีบตะโกนตอบกลับไปว่า “เสร็จแล้ว รอแป๊บๆ”

พอกันตพลเห็นว่าตัวเองดูเท่าสมัยนิยมแล้ว เขาก็เดินออกจากในเรือนจัดการถือกระเป๋าเดินทาง เดินมายังนอกชาน เขายืมให้กับ ‘เพทาย’ หนุ่มน้อยวัย ๑๔ ปี ลูกชายคนโตของอาไฟฟูร์รี่ที่เกิดกับครูจินดา กำลังจะเข้าเรียนในระดับมัธยมศึกษาปีที่ ๒ ก่อนยกมือขึ้นสยบมรทรงสูงที่ใช้เจลแต่งด้านหน้าให้ตั้งขึ้น

กันตพลอยู่ในชุดกางเกงยีนส์สีดำสกปรกที่ด้านหลังเป็นรูปหน้าตาปีศาจ เขาลงจากบันไดมาแล้วก็โยนรองเท้าลงบนพื้นปูนตรงตีนบันไดก่อนจะสวมแล้วเดินไปยังจักรยานบีเอ็มเอ็กซ์คู่ใจคันเก่าที่ใช้ไปโรงเรียนวัดดงจันทน์ที่อยู่ห่างออกไปถึง ๓ กิโลเมตรจนกระทั่งจบชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖

“พี่กันต์หล่อจังเลย” เพทายเอ่ยปากชมกันตพลที่ขี่จักรยานมาหยุดใกล้ๆ พร้อมกับยิ้มแผล่งและยกคิ้วให้

“เอ็งก็ดูดีไม่หยอก” พอกันตพลเอ่ยปากชม เพทาวกียิ้มพลางสยบผมด้านหน้า ที่ใส่เจลจนตั้งทำเขิ่นมบบ้าง

“พี่ว่า น้องซาเขาจะสนใจหนูไหม”

พอได้ยินคำว่า ‘หนู’ จากปากเด็กชายที่เพิ่งย่างเข้าวัยหนุ่มยังไม่ทำบัตรประจำตัว

ประชาชน กันตพลก็เบะปากยิ้มเพียงเล็กน้อย ปากของเขาได้รูป จมูกโด่งเป็นสัน ดวงตาก็แพรวพราวยิ่งนัก

เพทยารู้ว่า ‘พีกันต์’ เป็นคนมีเสน่ห์ เพราะหน้าตาและหน่วยก้านของเขา โดดเด่นมาก วาเลนไทน์ที่ไรเลื่อนักเรียนของพีกันต์จะมีสติ๊กเกอร์รูปหัวใจติดอยู่ เต็มไปหมด แถมตะแกรงท้ายรถก็ยังมีกุหลาบอีกทอใหญ่มัดกลับบ้านให้ยาได้ ค้อนปะหลับปะเหลือก พุดจายหยอกเย้าและห้ามปรามไปในที

“เขาไม่สนใจ ก็ทำให้เขาสนใจสิวะ”

“งั้นรีบไปเถอะพี” ว่าแล้วเพทยาก็รีบปั่นจักรยานนำหน้ากันตพลมุ่งไปยัง วัดหนองน้ำผึ้ง

วันนี้เป็นวันที่ตั้งกองผ้าป่าสามัคคีก่อนทำพิธีทอดในวันพรุ่งนี้ คืนนี้ทางวัดจึงได้จ้าง ‘ลิเกคณะดวงมณี ศรีนคร’ มาสร้างควมรื่นเริงเพื่อเรียกให้ชาวบ้านที่อยู่ใกล้เคียง มาเที่ยวงานและทำบุญร่วมกัน ประธานผ้าป่าหาทุนสร้างศาลาการเปรียญหลังใหม่ ในวันนี้ก็หาใช้คนที่อื่น

มิ่งขวัญ ยุพิณ ชันท์ทอง ผู้เคยมีทะเบียนอยู่ในหมู่บ้านหนองน้ำผึ้ง แต่โยกย้ายถิ่นฐานไปทำมาหากินอยู่ในเมืองจันทน์มะกันคง มีคนรู้จักกว้างขวาง เมื่อตั้งตัวได้แล้ว มิ่งขวัญกับยุพิณก็ชวนสมัครพรรคพวกกลับมาทำบุญกับเจ้าอาวาส วัดหนองน้ำผึ้งอยู่เนืองๆ โดยมิ่งขวัญปรารภว่า ที่มีวันนี้ได้ก็เพราะเมื่อครั้งบวช แทนคุณให้กับพ่อแม่ ก่อนจะสึกเพราะติดเกณต์ทหาร หลวงตากลาได้ช่วยอบรม ชัดเกลานิสัยใจคอเปลี่ยนคน ‘ดิบ’ ให้กลายเป็นคน ‘สุก’

เสียงเพลงดังมาจากบริเวณวัดซึ่งทางผู้ใหญ่บ้านและคณะกรรมการวัดได้ บอกรับบุญชาวบ้านเป็นข้าวหม้อแกงหม้อ เพื่อนำไปต้อนรับคณะผ้าป่าที่เดินทางมา ค้างคืน อีกส่วนหนึ่งก็เลี้ยงดูชาวบ้านต่างหมู่บ้านที่ตั้งใจมาทำบุญและมาเที่ยวงาน ในยามค่ำคืน

ย่าของเขาทั้งสองไปช่วยงานที่วัดตั้งแต่ตอนเช้า ตอนบ่ายๆ ย่าก็กลับบ้าน มาอาบน้ำผลัดเปลี่ยนผ้าอู้งก่อนรีบกลับไปวัดเพื่อดูแลความเรียบร้อยให้พิธีเจริญ พุทธมนต์ฉลองกองผ้าป่าและเลี้ยงดูแขกเหรื่อลุล่วงไป

“พี่กันต์ บั่นซ้า ๆ หน่อยสิ” พอรถจักรยานของสองหนุ่มใกล้ถึงบ้านตามบุญยืน ยายทองหยด ซึ่งเป็นตากับยายของเด็กหญิงพรรณษาคนที่เพทหาย ‘ต้องใจ’ เพทหาย เอ่ยปากร้องญาติของตนไว้

กันตพลชะลอความเร็วปล่อยให้จักรยานของเพทหายแซงขึ้นไป พระอาทิตย์ เพิ่งจะลับขอบฟ้า ความมืดสลัวเริ่มปกคลุมไปทั่วบริเวณ แต่ถึงกระนั้นบ้านไม้ ใต้ถุนสูงทางด้านซ้ายมือก็ยังไม่เปิดไฟทั้งบนเรือน ระเบียงหน้าบ้าน และใต้ถุน

“หรือเขาไปวัดกันหมดแล้ว” ก่อนหน้านั้นเพทหายขี่รถวนเวียนไปมาระหว่าง บ้านตนและวัดเพื่อให้ ‘พรรณษา’ ลูกสาวคนโตของอามิ่งขวัญ อายุพิณได้เห็นรูปโฉม ของตน

“เหมือนเขาจะดูโทรทัศน์กันอยู่นะ แต่ยังไม่เปิดไฟ” ใต้ถุนไม่มีรถยนต์ ของอามิ่งขวัญจอดอยู่ แสดงว่าผู้ใหญ่คงไปวัดกันหมดแล้ว ที่โทรทัศน์อยู่บนเรือน คงเป็นลูกสาวอามิ่งขวัญ

เพทหายหยุดรถจักรยาน กันตพลจึงต้องเบรคตาม และชะลอลงไปกับ พื้นถนนที่กลายเป็นถนนลูกรังบดอัด แม้ว่าฝนจะตกหนัก รถยนต์ก็ยังสามารถ สลัญจรไปมาได้ ข้างถนนก็มีเสาไฟฟ้าเรียงรายบ่งบอกถึงความเจริญได้เข้ามาสู่หมู่บ้าน แห่งนี้แล้ว

เมื่อมีไฟฟ้า ก็มีแสงไฟสว่างเรืองรองออกมาจากตัวบ้านในยามค่ำคืน ความเงียบ ในยามค่ำคืนที่เคยมีเสียงหริตหริ่งเรไรซบกล่อมทำให้เพลิดเพลินเมื่อครั้งพ่อแม่ เป็นหนุ่มเป็นสาวก็กลับมีเสียงเพลงจากวิทยุสเตอริโอ เครื่องเล่นเทปคาสเสต และ เสียงโทรทัศน์ดังแว่วอยู่ทุกครัวเรือน น้ำท่าที่เคยต้องหอบคอนจากหนองน้ำท้าย หมู่บ้านไปใช้อาบ ซักล้าง หุงหาอาหาร ก็ไม่ต้องทำอย่างนั้นอีกแล้ว เพราะหลังบ้าน ขุดบ่อลงไปหาตาน้ำใสว่างบ่อซีเมนต์แล้วติดตั้งเครื่องสูบน้ำขึ้นมาใช้ในครัวเรือน และใช้รดน้ำต้นไม้กับพืชผักที่ปลูกไว้ในแปลง

ทุกเช้าก่อนไปโรงเรียนและหลังกลับมาถึงบ้านในตอนเย็น กันตพลจะมีหน้าที่ รดน้ำผัก ให้อาหารเปิดไก่ที่เลี้ยงไว้เก็บไข่ วันเสาร์-อาทิตย์ก็ต้องตื่นแต่เช้าไปช่วย ย่าเถาทำงานในนา ทำตลอดทั้งวันด้วยความแข็งขัน

เพราะต้องทำงานช่วยครอบครัวและเรียนหนังสือไปด้วย ทำให้ร่างกายของเขา

นั้นส่วน ช่วงไหล่ผึ่งผาย แขนขามีมัดกล้ามเนื้อ ทำให้บุคลิกเป็นที่สะดุดตาคนทั่วไป ยิ่งขึ้น

บ้างก็ว่าหน่วยก้านของเขาน่าจะมีโอกาสได้เป็น ‘นายร้อยห้อยกระเป๋’ บ้างก็ว่าน่าจะไปเป็น ‘พระเอกหนัง’ ตัวเขาเองนั้น แม้จะรู้สึกตัวลอยทุกครั้งที่มีคนเอ่ยปากชมเรื่องหน้าตาผิวพรรณ รวมถึงบุคลิกที่คล่องแคล่ว เพราะเขาเป็นนักกีฬาเกือบทุกชนิดของโรงเรียนตั้งแต่เรียนชั้นประถมศึกษากระทั่งจบมัธยมศึกษาปีที่ ๓ แต่เขาก็อดแสลงใจไม่ได้ เพราะตั้งแต่เล็กจนโตเขาได้ยินมาตลอดว่า เขาจะไม่อาจจะใช่ลูกชายของพ่อไพรวัลย์ เพราะหน้าตาไม่ได้กระเดียดมาทางคนบ้านนี้สักนิด รูปหน้าเครื่องเคราบนใบหน้า รวมถึงผิวพรรณไม่เหมือนยาสำภา ไม่เหมือนพ่อไพรวัลย์ ไม่เหมือนอาไฟฑูรย์ที่หล่อเหลาแบบคมคาย แต่ก็ไม่มีใครบอกกับเขาได้ว่า เขา ‘น่าจะ’ เป็นลูกของใคร เพราะคนที่น่าจะรู้เรื่องนี้ดีที่สุดก็คือแม่แก้วใจของเขา ทว่าตอนนี้แม่แก้วใจก็มาด่วนลาโลกไปเสียแล้ว

“น้องซา น้องซา น้องซา” เพทายตัดสินใจตะโกนเรียก เพียงอึดใจ หลอดไฟฟ้าบนเรือนก็สว่างจ้า ตรงหน้าต่างก็ปรากฏร่างของเด็กผู้หญิงสามคน ยืนเรียงกัน ทุกคนไว้ผมยาวและลักเปื้อยเรียบร้อย

คนที่ถูกเรียกนั้นชื่อ ‘พรรณษา’ อยู่ตรงกลาง ซ้ายมือนั้นคือน้องสาวที่คลานตามกันมาอายุน้อยกว่าสองปี ชื่อ ‘อาภากร’ คนที่อยู่ทางขวาของพรรณษานั้นชื่อ ‘จินตนา’ เป็นลูกสาวโตนของสุรัจกับสลักจิตร ซึ่งผู้เป็นพ่อพามาสมทบในช่วงบ่า

“เรียกทำไม” เด็กหญิงพรรณษาเอ่ยถามด้วยน้ำเสียงห้วนๆ ใบหน้าบึ้งตึง เพราะรู้สึกรำคาญที่หนุ่มน้อยริจะมีความรักตั้งแต่ยังเป็นเด็กชายมาตามต่อ

“พี่จะถามว่า น้องซาจะไปวัดหรือยัง”

“ยังหรอก ดูโทรทัศน์ก่อน”

“ไปได้แล้วมั้ง จะมืดแล้ว” เพทายยังคงเข้าชี้ พรรณษาเบะปากให้ แต่ในความมืดสลัวนั้นคนที่อยู่บนถนนไม่มีทางเห็นหรอก

“เค้าจะไปตอนไหนมันก็เรื่องของเค้า พี่สองคนไปก่อนเถอะ” บอกแล้วพรรณษาก็ดึงแขนน้องสาวและเพื่อนสนิทที่เกิดปีเดียวกัน เรียนหนังสืออยู่ชั้นเดียวกัน กลับไปนั่งขัดสมาธิดูโทรทัศน์ต่อ

แม้ว่าสายตาของเด็กหญิงจะอยู่กับภาพเคลื่อนไหวจากโทรทัศน์แพร่ภาพข่าวดำตรงหน้า แต่ใจนั้นหาได้จดจ่อกับเรื่องตามสายตาที่เห็น พรรณษาไม่ชอบใจที่เพทหาย ลูกชายของลุงไพฑูรย์กับครูจินดา มีที่ทาสใจจน เพราะใจของเด็กหญิงนั้นสนใจชายหนุ่มแรกเริ่มที่มีอายุมากกว่านั้นต่างหาก แต่เขาคงมองเห็นตนเป็นเพียงเด็กผู้หญิงที่อยู่ชั้นประถมศึกษายังไม่รู้เพียงสาเท่านั้น

“คนนั้นเหวอชื่อพีกันต์” เมื่อเห็นอาการจดจ่ออยู่กับหน้าจอโทรทัศน์จินตนาจึงเอ่ยปากถามพรรณษาที่ยังหน้าตาบึ้งตึงเบาๆ

“ใช่ คนนั้นแหละ พีกันต์”

“หล่อดีนี่”

“ใช่ หล่อ”

“หล่อๆ แบบนี้คงมีแฟนแล้วแน่ๆ เลย”

พอจินตนาพูดแบบนี้ พรรณษาก็ถอนหายใจอย่างแรง ยังไม่ทันจะเผยความในใจให้จินตนาได้รับรู้ ที่หน้าบ้านก็มีเสียงรถยนต์เข้ามาจอด

“แม่มารับไปวัดแล้วแน่ๆ ปิดโทรทัศน์เถอะ” พรรณษาบอกน้องสาวแล้วรีบดึงเพื่อนให้เดินตามออกมาจากเรือน ลงบันไดไปหาแม่ยุพินที่ขับรถยนต์มารับลูกไปกินข้าวเย็นและดูมหรสพที่วัด

เมื่อเด็กๆ พากันเบียดเข้าไปนั่งด้านหน้าแล้ว ยุพินก็เอ่ยปากถามลูกสาวว่า “เป็นอะไรหน้าตาบึ้งตึง หิวข้าวหรือเปล่า”

“ไม่หิวหรอกค่ะ” เมื่อลูกทั้งสองคนเกิดและโตในเมือง เรียนหนังสือโรงเรียนเอกชนชื่อดัง ซึ่งมีแต่ลูกหลานคนมีฐานะมาเรียน คำพูดคำจาจึงมี ‘คะ’ มี ‘ขา’ รื่นหูจนคนหนองน้ำฝั่งพังแล้วรู้สึกแปร่งๆ แต่บ้างก็ว่าลูกสาวของยุพินนั้นพูดจาน่ารักน่าเอ็นดู สมกับที่เกิดและโตในเมือง อยู่ในสังคมและโรงเรียนดี

“ไม่หิวแล้วทำไมหน้าบึ้ง”

“ที่เพทหายเขามาตามตื้อพี่ซาคะคุณแม่” อากาศที่นิ่งติดเมื่อบี๊พ้อง พรรณษาจึงกระหึ่มศอกใส่ น้องสาว

“แม่ ดูพี่ซาสิ” อากาศ เด็กหญิงวัย ๙ ขวบ กำลังจะเรียนในระดับชั้น

ประถมศึกษาปีที่ ๓ ทำสีหน้าว่าเจ็บ

“ตัวปากโป้งทำไมล่ะ”

“ไม่เอา ไม่ทะเลาะกัน มีกันอยู่สองคนแค่นั้น ทำไมไม่รักกัน แล้วไม่อายุเพื่อนบ้างหรือไง”

“ไม่เห็นต้องอายุเลย เราสนิทกันจะตาย” เด็กหญิงพรรณษาวัย ๑๑ ขวบ हाได้สลด ยูพิณจึงต้องหันมาทำตาวาววับให้ลูกสาวคนโต

กระทั่งรถใกล้จะถึงวัดที่ประดับไฟตั้งแต่ปากทางเข้าไปจนถึงศาลาวัดและรอบ ๆ บริเวณ สายตาของยูพิณก็เห็นกันตพลหรือน้องกันต์ลูกชายของแก้วใจ กับเพทาย ลูกชายคนโตของไพฑูรย์ปั่นจักรยานตามกัน ยูพิณบิบบแตเรทัก กันตพลกับเพทาย หันมามอง ยูพิณชะลอรถแล้วยิ้มให้ก่อนจะเอ่ยปากบอกผ่านกระจกที่ไม่ได้เลื่อนขึ้น เพราะไม่ได้เปิดเครื่องปรับอากาศภายในตัวรถว่า “น้องกันต์ เตียวพาน้องขึ้นไป กินข้าวบนศาลาด้วยกันนะครับ”

“ครับ”

พอกันตพลรับคำแล้ว ยูพิณก็เร่งน้ำมันแข่งไป

เมื่อขี่จักรยานตามกันมาจนถึงบริเวณวัด หนุ่มน้อยทั้งคู่ก็จอดจักรยานไว้ได้ร่มพิกุล กันตพลเอ่ยปากบอกกับร้านค้าที่ตั้งร้านขายถั่วลิสงต้ม ลูกอม ขนมกรุบกรอบ น้ำอัดลมใส่น้ำแข็งที่รู้จักกันว่า “ป้า ผมฝากจักรยานหน่อยนะ”

“แล้วจะมาเอาคืนตอนไหน”

“มาเมื่อไหร่ก็เห็นเมื่อนั้นแหละ ผมไปนะ” ว่าแล้วกันตพลก็เดินนำเพทาย หมายจะเดินไปยังหน้าโรงลิเกที่อยู่ด้านใน แต่เพทายรั้งแขนของเขาไว้เสียก่อน

“พี่กันต์ ไม่ไปบนศาลาเหรอ”

“ไม่ไปหรอก อิ่มแล้ว”

“ก็อายุพิณเขาชวนให้พี่ไปกินข้าวเย็นด้วยไม่ใช่เหรอ พี่ก็รับปากเขาแล้วนี่”

“เอ็งหิว เอ็งก็ไปสิ พี่ไม่หิว”

“หนูไม่กล้าไปคนเดียว...”

“นี่ พี่จะบอกอะไรให้หนะหาย” ที่จริงจินดาตั้งชื่อลูกชายทั้งสองคนว่า เพทาย

กับไพรัชนั้น เพราะไม่อยากให้มีชื่อเสียง แต่เด็กด้วยกันก็อดเรียกชื่อสั้นๆ ไม่ได้ เพทายจึงกร่อนเป็น 'ทาย' สั้นๆ สำหรับกันตพลและเพื่อนๆ ของเพทายเอง ส่วนไพรัชก็ได้ชื่อ 'รัช' ไปโดยปริยายเช่นกัน

“ผู้หญิงนะ ตามต้อมากๆ มันไม่ดีหรอก ต้องหยิ่งๆ เต๊ะทำใส่มั่ง ทำตัวให้เขาคันหา มั่ง รู้ไหม”

“เอาอย่างนั้นหรือพี่”

“อืม เชื้อพี่” ว่าแล้วกันตพลก็เดินไปยังทิศทางที่ตั้งใจไว้แต่แรก ระหว่างทางนั้นเขาก็พบเพื่อนรุ่นราวคราวเดียวกัน รุ่นน้อง และรุ่นพี่ซึ่งไม่ได้เรียนต่อหลังจากจบชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ ตั้งวงกินเหล้าขาว สูบยาเส้น ทำตัวเป็นหนุ่มมอดสาว ระหว่างรอดูหนังและลิเก เขาถูกชักชวนให้ดื่มกินด้วยกัน แต่กันตพลส่ายหน้าปฏิเสธพร้อมกับเอ่ยว่า “ผมกินไม่ได้หรอก ยารู้แฟนบอลแยก”

“ก็อย่าให้รู้สิวะ”

“คนแถวนี้หูตาดิจะตายไป ตามสบายเหอะ ขอตัวนะ” พุดจาหลบเลี้ยงแบ่งรับแบ่งสู้แล้วก็รีบผละออกไปโดยไม่ลืมโอบไหล่เพทายให้เดินตามไปด้วย

“ไอพี่น้องกันต์” เดินยังไม่ทันถึงด้านหน้าโรงลิเกที่เริ่มโหมโรงด้วยวงปี่พาทย์เรียกคนดู กันตพลกับเพทายก็ต้องชะงักเท่า ก่อนจะหันไปทางต้นเสียงที่เดินมาประชิดตัวเสียแล้ว

“ทำไมถึงเพิ่งมา” แม้จันทร์เพ็ญจะอายุน้อยกว่ากันตพลเกือบหนึ่งปี แต่ด้วยเติบโตมาด้วยกัน เด็กหญิงที่มีท่าทางกระโดดกระเดก เพราะเล่นแต่กับเด็กผู้ชาย จึงไม่ได้นับถือกันตพลเป็นที่ชายอย่างจริงๆ จังๆ เช่นเพทายผู้เป็นน้องชายที่ดูจะยึดกันตพลเป็นแบบอย่าง เพราะกันตพลนั้นเป็นคนมีเสน่ห์อย่างมาก ใครอยู่ในใกล้ก็จะเอ็นดูความอ่อนน้อมถ่อมตน และหน้าตากับการมคมคายของเขาก็ไม่เป็นสองรองใคร เพทายจึงหมายเลี่ยนแบบเพื่อจะได้เป็นที่ยอมรับของคนอื่นๆ

แต่จันทร์เพ็ญกลับมองกันตพลว่าเป็นผู้ชายหัวอ่อนอยู่ในอาณัติของย่า เพราะถ้าย่าบอกให้ทำอะไร กันตพลก็จะทำตามคำสั่งอย่างไม่อิดออดเลยสักนิด และดูจะประจบสอพลอเอาใจย่าสำเภา ยายจำเรียงก็เอามาเหน็บแนมให้จันทร์เพ็ญ

กับน้องชายต่างมารดาได้ยืนอยู่บ่อยๆ

“ทำไมต้องรีบมาด้วยล่ะ”

“แล้วจะไปไหนกัน”

“ก็เดินเล่นไปเรื่อยๆ”

“แม่ให้มาตามไปกินข้าว” แม้จินดาจะไม่ใช่มแม่บังเกิดเกล้าของจันทร์เพ็ญ แต่เด็กหญิงก็เรียกแม่ได้เต็มปากเต็มคำ เพราะจินดาให้ความรักจันทร์เพ็ญเสมอ ลูกที่เกิดจากเลือดในอกของตน และความรักความอาทรนั้นยังแผ่แผ่มาถึงกันตพล เด็กชายที่จินดาสรุปความอยู่ในใจว่า ‘อาภัพ’ นัก ด้วยพ่อก็ด่วนจากไปตั้งแต่เขายังทันไม่ลืมตาดูโลก พ่ออายุเจ็ดขวบก็ได้รับข่าวร้ายจากต่างแดนว่าแม่ของเขาเสียชีวิต เพราะถูกปล้นชิงทรัพย์ระหว่างเดินทางกลับบ้านในยามค่ำคืน

ชีวิตที่เหมือนโรยด้วยกลีบกุหลาบ เพราะมีแม่อยู่เมืองนอกเมืองนาเป็นที่ ยึดเหนี่ยวของเขาคงใจปล้นหลาย จากเด็กที่ใครๆ ก็อิจฉา เพราะแม่แก้วใจจะส่งเสื้อผ้า เนื้อดีและของเล่นมาให้ทุกปี ก็กลายเป็นเด็กกำพร้า เพราะไม่มีพ่อแม่คอยส่งเสีย เลี้ยงดู เขาเติบโตมาภายใต้บุญญาของผู้เป็นย่า แต่เขาได้ยินมาตลอดว่าต้องไม่ใช่ หลานแท้ๆ ของย่าเขาแน่ๆ แต่ยาก็บอกว่า ไม่ว่าจะจะเป็นเลือดเนื้อเชื้อไขของ พ่อไปพรวัลย์หรือไม่ วันนั้นเขาเป็น ‘สมัครเซตกรรม’ อย่างเต็มภาคภูมิสำหรับย่า

ย่าไม่เคยแสดงอาการรังเกียจเด็ดฉันทันทีให้เขารู้สึกอ้างว้างเดียวดาย ย่ามีแต่ ความรักความห่วงใยให้ตลอดเวลา พร้าสอนสั่งอบรมบ่มนิสัยเหมือนเขาเป็นเลือดเนื้อ ที่ถูกแบ่งออกไป ทั้งที่เขาเชื่ออย่างที่คนอื่นพูดให้ได้ยิน เพราะหน้าตาผิวพรรณ ของเขานั้นไม่ได้กระเดียดมาทางคนบ้านนี้เลยสักนิด

ส่องกระจกที่ไร เขาก็เห็นหน้าตาของเขาแตกต่างจากลูกสาวลูกชายของ อาไปพจурย์ หน้าตาและผิวพรรณของเขานั้นแตกต่างจากคนตระกูลนี้ แต่คนใน ตระกูลนี้ก็กลับไม่เคยทำให้เขารู้สึกว่าเป็น ‘กาฝาก’

หากจะมีก็แต่คนนอกตระกูลที่ดูจะจงใจพุดเป่าหูให้เขารู้สึกตัวเท่านั้น

“ไปกินข้าวก่อน ยังไม่ได้กินมาไม่ใช่รี” พ่อเห็นกันตพลทำท่าจะไม่ยอมไป บนตลาลา จันทร์เพ็ญจึงต้องถามซ้ำ

“ว่าจะพาเพทายไปหาก้วยเตี้ยวกิน” เขารับหาข้ออ้าง

“งั้นไปด้วยสิ” ลองถ้าเพทายเกาะไปไหนด้วย จันทร์เพ็ญรู้ว่ากันตพลพร้อมจะจ่ายค่าขนมให้ เพราะยาเห็นว่าเขาโตแล้ว จึงให้ค่าขนมเขาติดตัวเป็นรายสัปดาห์ แม่จินดาก็สั่งไว้ว่าถ้าซื้อขนมให้น้องกินไปเท่าไรก็เบิกได้ในภายหลัง

“อ้าว ไม่ขึ้นไปกินข้าวข้างบนศาลาล่ะ กินฟรีนะ”

“ไม่เอา ไม่อยากกินข้าว กินมาตั้งแต่เกิดแล้ว อยากกินกล้วยเดี่ยว พี่น้องกันต์เลี้ยงเค้าหน่อยนะ” เพื่อผลประโยชน์เข้าตัว จันทร์เพ็ญจึงรู้จักถนอมละ

“ที่แบบนี้ทำเป็นพูดดีนะ” กันตพลเบะปากหลังพูดจบ

“นะๆ เลี้ยงเค้าหน่อย” จันทร์เพ็ญทำตาปรอยๆ

“ไม่เอา ตัวเองก็มีเงิน ก็จ่ายเองสิ”

“ซามละแค่นี้หาบ อย่างกับเค้าหนักเลย” หน้าของเด็กหญิงวัย ๑๕ ปีตั้งขึ้นมา ยังไม่ทันที่กันตพลจะตัดสินใจเลี้ยงกล้วยเดี่ยวจันทร์เพ็ญ ไพรซ์ในชุดกางเกงขาสั้นเสื้อยืดคอกกลมก็วิ่งพรวดเข้ามาเกาะหลังพี่สาว

“หลบมาอยู่ตรงนี้นะนี่เอง เดินตามหาจนทั่ว” ไพรซ์นั้นอายุสิบเอ็ดขวบ เมื่อโรงเรียนเปิดเทอมในกลางเดือนพฤษภาคมที่จะถึง เขาก็จะขึ้นชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕ จึงยังมีความเป็นเด็กมากกว่าพี่ชายและพี่สาวที่เริ่มโตเป็นหนุ่มเป็นสาว

ส่วนกันตพลพอเห็นว่าถ้าไพรซ์มาร่วมวงอีกคน จากที่จะต้องจ่ายค่ากล้วยเดี่ยวให้เพทายคนเดียว ก็จะกลายเป็นต้องจ่ายให้จันทร์เพ็ญและไพรซ์ รวมสี่คนก็ยี่สิบบาท จึงรู้สึกเสียดายเงินค่าขนมที่กะเก็บไว้ใช้ในช่วงสงกรานต์ เขาจึงบอกว่า “งั้นขึ้นศาลาไปกินข้าวกันดีกว่า ของฟรี” ว่าแล้วเขาก็เดินนำน้องๆ ที่เดินตามเขาเป็นพรวนไปยังศาลาหลังเดิม

พอเห็นกันตพลเดินนำน้องสาวและน้องชายต่างพ่อต่างแม่เดินเข้าศาลาวัดมา จินตนาที่นั่งล้อมวงสำหรับกับข้าวอยู่กับพรรณษาและอากาศก็สะกิดบอกพรรณษา

“มากันโน่นแล้ว”

พรรณษายิ้มก้มอย่างพึงพอใจที่เห็นชายหนุ่มในดวงใจ แต่อีกใจก็รู้สึกรังเกียจสายตาของเพทายที่มองตน พรรณษาจึงรีบก้มหน้ามองดูสำรับที่แม่ยุพินจัดหาไว้ให้ ใจนั้นรู้สึกว้าวับขึ้นมาอย่างยากจะจับ

พากุญพิณพอเห็นเด็ก ๆ เดินขึ้นมาบนศาลา หญิงสาวก็รีบร้องเรียก

“น้องกันต์ ๆ พาน้องมาทางนี้เลย วงนี้ยังว่างอยู่ มากินข้าวกับน้อง ๆ”

พอได้ยินดังนั้นกัณฑ์พลจึงเดินนำจันทร์เพ็ญ เพทาย ไปรัชเข้าไปหา ยุพิณ จับต้นแขนของเขาแล้วพาเดินไปยังวงสำหรับที่มีลูกสาวสองคน กับจินตนาลูกสาวเสียกวางนั่งพับเพียบล้อมวงอยู่

“กินกับน้องเลยนะ น้องชา ขยับให้พี่ ๆ เขาหน่อย คัดข้าวให้พี่เขาด้วย” พอแม่ยุพิณบอกอย่างนั้น สาวน้อยทั้งสามคนจึงรีบขยับตัวไปเรียงชิดกันเพื่อให้มีที่ว่างสำหรับคนอื่นอีกสี่คน

เพทายก็เร็วพอละไปนั่งข้าง ๆ พรธษาที่ทำหน้าเอือมระอาออกมาทันที พอนั่งลงขัดสมาธิแล้วเพทายก็คว้าหม้อข้าวมาวางตรงหน้า จันทร์เพ็ญส่งจานสังกะสีสีขาวขอบน้ำเงินที่มีช้อนสังกะสีสี่เหลี่ยมไปให้

เพทายก็ลึกลับจุกจิกคัดข้าวให้กัณฑ์พล จันทร์เพ็ญ และไปรัชน้องชายคนเล็ก เพราะหวังว่าความดีจะปรากฏในสายตาของพรธษาบ้าง แต่พรธษากลับสนใจแต่กับข้าวตรงหน้า

“น้องชากินแกงบอนเป็นด้วยหรือ” เมื่อเห็นเด็กหญิงก้มหน้าก้มตาละเลียด ข้าวในจานเข้าปาก กัณฑ์พลที่โตกว่าใครเพื่อนจึงเอ่ยปากชวนคุย

“ก็อร่อยดีค่ะ”

“แล้วน้องคนนี่ชื่ออะไร” กัณฑ์พลหันไปหาจินตนา

“ชื่อจิ้นค่ะ จิ้นเป็นลูกสาวของอาเจ็กกวง” พรธษารับตอบคำถามนั้นแทน สายตาที่เหลือบไปหาจินตนา ก็ก้าววับขึ้นมาบ่งบอกให้รู้ว่า “หัวใจ” ของตนถึงโลดเพียงใด

๒

หลังจากที่แม่ดวงมณีแต่งหน้าและเกล้าผมให้แล้ว เด็กหญิงไกล่รุ่งที่รู้สึกอยากกินลูกชิ้นปิ้งก็ยั้งกล้าที่จะเดินออกมาจากหลังโรงลิเกที่มีหมู่คณะแต่งองค์ทรงเครื่องรอเวลาทำการแสดงอยู่ พอเดินออกมาแล้วร่างบอบบางจึงกลายเป็นจุดเด่นในหมู่คนที่รอดูอยู่ข้างนอก แต่ไกล่รุ่งนั้นชินชากับสายตาคอนแปลกหน้าที่ยังมองตนด้วยสายตาหลากหลายความรู้สึกเสียแล้ว เพราะตั้งแต่จำความได้ ชีวิตของเธอก็มีแต่เสียงปี่พาทย์ลادتตะโพน เสียงร้องราชนิเกลิง เสียงเจรจาพาทย์สลับเสียงเพลง และเสียงปรบมือแสดงความชื่นชอบในบทบาทที่คนในคณะกำลังทำให้งานนั้นเสร็จสิ้น

“ลูกชิ้นไม้ละเท่าไหร่” พอเดินไปถึงหน้าร้าน ไกล่รุ่งก็เอ่ยปากถาม

“สองบาท เอาก็ไม้พะคะ” ถ้อยคำลงท้ายนั้นไกล่รุ่งรู้ว่าเป็นการกระเซ้าเย้าแหย่กันไป จึงได้ยิ้มพลางค้อนให้

“เอาสองไม้คะ”

“สามไม้ห้าบาท เอ้าไหมพะคะ”

“ก็ไ้ได้”

“เล่นลิเกด้วยเหวอ” พลิกลูกชิ้นบนเตาไปก็อดชอกแซกชวนคุยไปตามประสาแม่ค้าไม้ไ้ได้

“หนูยังไม้ได้เล่นหรรคคะ แคแต่งตัวรำถวายมือเท่านั้น” ถ้าวำถวายมือเสร็จแล้ว ไกล่รุ่งก็ถอดชุด เกะผม ล้างหน้า และหาที่หลับนอนรอเวลาลิเกเลิกเก็บข้าวของแล้วเดินทางกลับบ้าน

ที่จริงไกล่รุ่งไม่ยอมออกจากบ้านมาอดหลับอดนอนใช้ชีวิตลำบากลำบาก

อย่างนี้ แต่แม่ดวงมณีไม่ยอมให้ไกล่รุ่งอยู่บ้านกับปู่และย่า แม่ดวงมณีอยากให้ไกล่รุ่งเป็นลิเกเช่นเดียวกับบรรพบุรุษซึ่งทางสายของแม่และพ่อ โดยไม่ได้ถามใจของไกล่รุ่งสักนิดว่าอยากเป็นลิเกหรือเปล่า

ไกล่รุ่งอยากเรียนหนังสือให้มากที่สุด อยากเป็นนางพยาบาลสวมชุดขาวทำงานอยู่ในโรงพยาบาล ไม่ต้องตะลอนไปตามงานอย่างนี้ เพราะนอกจากรายได้ที่ไม่แน่นอนแล้ว ยังรู้สึกหวาดกลัวทุกครั้งเมื่อรถหกล้อสองแถวพาคณะลิเกพร้อมวงปี่พาทย์แล่นไปบนถนน กลัวว่าคนขับรถจะหลับไปแล้วรถตกถนนพลิกคว่ำ เช่นรถคันที่พ่อไฟท เทพทอง เคยนั่งไปพร้อมคณะ เมื่อครั้งที่ไกล่รุ่งลืมหัดโลกยังไม่ถึงขวบปีเสียชีวิตซ้ำ

“ได้แล้วเพคะ ท้าบาท” แม่ค้าส่งถุงลูกขึ้นให้ ไกล่รุ่งรับมา ส่งเงินเหรียญห้าบาทในมือให้ไป แต่ยังไม่ทันจะหมุนตัวออกจากหน้าร้าน ไกล่รุ่งก็หันไปหาต้นเสียงที่ร้องเรียกตน

“มาอยู่ตรงนี่เอง รีบกลับหลังโรงใส่ชุดเร็ว ลิเกจะออกแขกแล้ว” พอเด็กหญิงตัวอ้วนหน้ากลมผมหยิกสวมกางเกงขาสั้น สวมเสื้อเชิ้ตกระดุมห้าเม็ดลายดอกเดินมาถึงก็คว้ามือไกล่รุ่งทันที

“แต่หนูอยากกินลูกชิ้นที่กำลั้งร้อนๆนี่ก่อนนะพี่สวย”

“ราเสรีงแล้วค่อยกิน ฝากพี่ไว้ก่อน พี่สัญญาว่าจะไม่แย่งกินหรอก” ด้วยเป็นที่เลี้ยงของไกล่รุ่ง และเป็น ‘เบี’ ในคณะลิเก พี่สวยหรือ ‘สุดสวย’ เด็กสาวกำพร้า เพราะอุบัติเหตุคราวนั้นทำให้พ่อกับแม่ที่เป็นหนึ่งในนักแสดงของคณะมาด่วนจากไป แม่ดวงมณีเห็นว่าเด็กไม่มีที่พึ่งจึงได้อุปการะเลี้ยงดูไว้ให้ช่วยเลี้ยงน้องและช่วยเหลืองานในบ้าน สุดสวยได้เรียนหนังสือจนจบป. ๖ แล้วก็ไม่ได้เรียนต่อ

ครั้งจะออกจากบ้านไปทำงานที่อื่นอายุก็ยังไม่ถึง ๑๕ ปี แล้วอีกอย่างสุดสวยก็รักไกล่รุ่งมาก เพราะเลี้ยงดูคุ้มชูกันมาตั้งแต่เล็กแต่น้อย ไกล่รุ่งก็ติดสุดสวย เพราะมีแต่พี่ชาย ส่วนลูกคนละแม่ที่เป็นผู้หญิงนั้น พ่อพ่อไฟท เทพทอง เสียชีวิตคนเป็นแม่ก็พาแยกย้ายกันไป... พ่อไม่ได้ส่งข่าวคราวถึงกันไกล่รุ่งก็ไม่รู้หรอกว่าพี่น้องห้องอื่นนั้นไปอยู่ที่ไหนกันบ้าง... ไกล่รุ่งรู้แต่ว่าหลังจากที่พ่อเสียชีวิตไปพร้อมกับนักแสดงในคณะนับสิบชีวิตแล้ว อุบัติเหตุคราวนั้นไม่ได้พรากไปเพียงชีวิตคน

แต่ทรัพย์สินอันอุปกรณ์เครื่องใช้สำหรับทำมาหากินก็มีอันหายสาบสูญเสียหายไปด้วย

หลังงานศพของพ่อไผทและคนในคณะเสรีจลิ้น แม่ดวงมณีก็ต้องออกจากบ้านไปเล่นลิเกกับคณะของสมัครพรรคพวกและหมู่ญาติ เก็บหอมรอมริบหาเงินเลี้ยงลูกสี่คนตัวเป็นเกลียว จนกระทั่งเมื่อห้าปีก่อน แม่ก็ตัดสินใจแต่งงานใหม่กับลุงเฉลิม พ่อหม้ายโตโผลิกซึ่งมีอายุรุ่นราวคราวพ่อคราวลุง เพราะอยากมีคณะลิเกเช่นเดิม อยู่มาไม่นานสามีคนใหม่ของแม่ก็มาต่วนจากไปด้วยโรคหัวใจล้มเหลว เรียกว่าตายคาอกแม่เลยก็ว่าได้

เมื่อเสียสามีคนที่สองไปด้วยเหตุให้ชวนสงสัย บ้างก็ว่าเป็นการฆาตกรรมอำพราง เพราะหวังทรัพย์สมบัติ บ้างก็ว่าแม่นั้นเป็นผู้หญิงกินผิว เพราะผิวแรกก็ตายเพราะอุบัติเหตุ ผิวสองที่อายุมากก็หักโหมจนตายคาอก ประเด็นเรื่องฆาตกรรมหวังมรดกจึงมีอันต้องตกไป ถึงกระนั้นทางญาติๆ ของพ่อเลี้ยงหรือลุงเฉลิมก็พยายามมาเอาทรัพย์สินข้าวของเครื่องใช้สำหรับแสดงลิเกคืนไป แต่แม่ดวงมณีก็เสียงแข็งและปากร้ายพอดำ จึงรักษาทรัพย์สมบัติเหล่านั้นเพื่อดำรงชีวิตไว้ได้ แต่ก็ถูกกล่าวหาว่าเป็นคนขี้โกง

แต่แม่ก็เซ็ดหน้า หาได้สนใจคำสาปแช่งของใคร เพราะถือว่าได้มาโดยสุจริต แม่ตั้งหน้าตั้งคณะลิเกใหม่ขึ้นมา โดยใช้ชื่อว่าลิเกคณะดวงมณี ศรีนคร ซึ่งเป็นชื่อของแม่ที่เคยเฟื่องฟูเมื่อครั้งเป็นนางเอกคู่กับพ่อไผท เทพทอง ในคณะลิเกเทพทอง

“พี่สวยๆ นั่นพี่เด่นนี่นา”

“ไหนๆ” สุดสวยมองตามปลายนิ้วของไกล้รุ่งไปก็พบเด็กหนุ่มคนหนึ่งยืนอยู่หน้าร้านขายขนมกับเด็กอีกสามสี่คน สุดสวยหยีตามองก่อนจะบอกว่า

“ใช่พี่เด่นเสียที่ไหน พี่เด่นตีตะโปนอยู่ข้างเวทีโน้นไง ลงมาแล้วใครจะตีละไปๆ รีบไปเถอะ”

พี่เด่นที่ไกล้รุ่งเอ่ยถึงนั้นเป็นพี่ชายคนโต มีชื่อจริงว่า เด่นดวง เทพทอง พี่ชายคนรองชื่อบดินทร์ เทพทอง เป็นพระเอกลิเก และคนที่สามชื่อเมฆินทร์ เทพทอง

ลูกของพ่อไผท เทพทอง ที่เกิดกับแม่ดวงมณี จึงมีชื่อคล้องจองกันดังนี้
เด่นดวง บดินทร์ เมฆินทร์ ไกล้รุ่ง

“ใช่ แต่มองข้างๆ เหมือนจิ้งเลย” พอใกล้รุ่งบอกอย่างนั้น กันทพลที่จ่ายค่า ลูกชิ้นปิ้งให้ห้องๆ ก็หันมาพอดี ตาสองคู่ประสานกัน

“ไม่ใช่ที่เด่นจริงๆ ด้วย ไปกันเถอะ” ว่าแล้วใกล้รุ่งก็ก้าวเดิน แต่สุดสวย เหมือนถูกมนตร์สะกดเข้าไปให้เสียแล้ว พอใกล้รุ่งเดินออกมาแล้ว สุดสวยไม่เดินตาม เพราะมัวแต่ชื่นชมโฉมของหนุ่มหน้าขาวราวกระดาด ขี้มเข้ม จมูกโตงเป็นสัน และริมฝีปากได้รูป

“พี่สุดสวย เร็วสิ เตียวไม่ทันนะ” เสียงร้องเรียกของใกล้รุ่งทำให้สุดสวย ได้สติ เด็กสาวยิ้มหวานอย่างมีจริตให้กันทพลก่อนรีบเดินตามใกล้รุ่งไปยังหลังโรงลิเก

อันที่จริงพรรณษาไม่ได้นี้กอยากดูลิเก เพราะรู้สึกมันเขยมาก แต่เมื่องานฉลอง ผ้าป่าในค่านี้นี้ทางวัดหาลิเกมาเล่นเพียงอย่างเดียว พรรณษาก็จำต้องทำเป็นอยากดู ลิเก เพราะหวังจะใช้โอกาสนี้ใกล้ชิดกับกันทพลให้มากขึ้น ระหว่างที่กินข้าวอยู่ ด้วยกันนั้น พรรณษาก็เอ่ยปากถามกันทพลว่า

“พี่กัณฑ์ชอบดูลิเกหรือเปล่า”

“ชอบ” กันทพลพยักหน้า

“ทำไมถึงชอบ”

“ไม่รู้เหมือนกัน รู้แต่ว่าชอบ มันครึกครื้นดี ชอบดูวงปี่พาทย์ด้วย”

“แล้วพี่กัณฑ์ไม่ชอบดูหนังหรือ”

“หนังก็ชอบ แต่ชอบลิเกมากกว่า”

“คืนนี้พี่กัณฑ์ตั้งใจมาดูลิเกละสิ”

“ใช่ จะมาดูลิเกกับย่า ย่าชอบดูลิเก”

“แม่เล่าให้ฟังว่าตอนที่พ่อหนูบวชพร้อมกับลุงชูรย์ พ่อของพี่เพ็ญ ย่าเกา หาลิเกมาเล่นด้วยนะ”

“ใช่ ที่บ้านย่ายังมีรูปงานบวชอยู่เลย”

“หนูอยากดูจ้ะเลย อยากเห็นรูปตอนนั้น”

“แล้วกลับปากน้ำโพเมื่อไหร่ล่ะ”

“ใกล้ๆ เปิดเทอมถึงกลับ แม่บอกให้อยู่กับตากับยายไปก่อน” บอกกันทพล

แล้วพรรณษาก็ทำหน้าที่เมื่อย แต่ดวงตานั้นสดใสขึ้นมาเมื่อคิดได้ว่าช่วงเวลานี้ ตนน่าจะทำอะไรจะแนบนियมได้ ทำความรู้จักสร้างความคุ้นเคยกับชายหนุ่มที่ตนพึงใจให้มากขึ้น...

“ถ้ายังไม่กลับ เตียวพี่เอาอัลบั้มรูปมาให้ดูที่บ้านตายนี่ได้...” พอกันตพลบอกมาแบบนั้นพรรณษาก็ยิ้มทันที... “จริงๆนะ พรุ่งนี้หนูจะรอตู่ละ”

“ได้สิ...”

อาการระริกระรี่ของพรรณษานั้นไม่พ้นสายตาของจันทร์เพ็ญกับเพทายไปได้ จันทร์เพ็ญนั้นโตมากับกันตพล และเล่นแต่กับเด็กผู้ชายจึงมีนิสัยตรงไปตรงมา พอเห็นกิริยาของพรรณษา จันทร์เพ็ญก็รู้สึกขวางหูขวางตา ใจก็คิดว่า ‘นั่งเด็กแก่แดด ทำเป็นกระแตละ’

ส่วนเพทายก็หงุดหงิดขึ้นมาจนกลืนข้าวไม่ลงคอยเลียที่เตี่ยว แต่เด็กชายรู้ดีว่าเมื่ออยู่ใกล้ที่ก้นตึกก็ยากที่ผู้หญิงจะสนใจตัว เพราะที่ก้นตึกเป็นหนุ่มหล่อเหลาสูงโปรงผิวขาว ส่วนตัวเองนั้นผิวเข้มร่างท้วม หน้าตาก็เทียบกันไม่ได้เลย

“อ้าว อิมแล้วรี” กันตพลพอเห็นเพทายเสือกงานไปติดสำรับ ยึดตัวตรงนั่งรอ สีหน้าบึ้งตึง ก็เอ่ยปากถาม

“ไม่อยากกินข้าวแล้ว อยากกินลูกชิ้น เตียวเราไปหาลูกชิ้นกินกันดีกว่า ขอตั้งค์แม่มาได้ ๒๐ บาท”

“โห ตั้ง ๒๐ บาท ทำไมแม่ให้เงินพี่ท้ายเยอะจังเลย ที่ของเค้าแม่ให้มาแค่ ๑๐ บาทเอง” ไพรัชเอ่ยถามเพราะสงสัย

“ก็ตัวยังเด็กนี่” เพทายตะคอกให้

“ตัวยังเด็ก” ไพรัชเถียงขึ้นมา

“เด็กทั้งคู่นั้นแหละ” กันตพลตัดลิ้น พรรณษาเลยยิ้มกริ่มออกมาก่อนจะเบ้าปากให้เพทาย

กระทั่งกินข้าวอิมแล้ว เสียงปีพาทย์ก็โหมโรงจังหวะกระชั้นมากขึ้น พรรณษาจึงรีบเดินไปบอกแม่ยุพิน “แม่ คึนนี้หนูจะพาน้องไปนั่งดูลิเกกับพี่ๆเขาอะคะ”

“หนูไม่อยากดูลิเก หนูง่วงนอน” อากากรรีบขัด

“ตัวยากนอนก็อยู่กับแม่สิ เตียวแม่ก็พากลับไปนอน”

“กว่าลิเกจะเลิกมันตึกนะ” ยูพิณท้วงลูกสาว

“เดี๋ยวให้พี่กันต์แวะส่งที่บ้านไงแม่”

“จินอีกละ เขาอยากดูลิเกหรือเปล่า” ยูพิณนี่เป็นห่วงความรู้สึกลูกสาว
สุรัฐที่ตามพ่อมาเที่ยวมาทำบุญด้วยกัน

“จินเขาก็อยากดู ไซ้ไหมจิน” พรรณษาเหลือบตาไปหาเพื่อนให้ช่วยพูด และ
จินตนาที่อ่านสายตาของพรรณษาออก

“หนูไม่เคยดูลิเก แต่หนูคิดว่าหนูอยากดู”

“แล้วพี่กันต์เขาเต็มใจให้เกาะเขาหรือ”

“เต็มใจลึะแม่ ไปเรียกพี่กันต์มาถามเลยก็ได้” ว่าแล้วพรรณษาก็รีบวิ่งไปหา
กันตพล ก่อนจะดึงมือเขาให้เดินมาหาแม่ยูพิณ

“น้องอยากดูลิเก จะดูน้องให้อาได้หรือเปล่า”

“ได้ครับ...เพราะจันทร์เพ็ญ เพทาย ไพรซ์ ก็จะมีเหมือนกัน”

“งั้นเอาฝากน้องสองคนด้วยนะ ลิเกเลิกแล้วก็พาน้องไปส่งที่บ้านด้วย หรือไม่
ก็มาบอกอามิ่งขวัญก็ได้ คินนี่อาเขานอนบนศาลานี้แหละ”

“ครับ”

เมื่อแม่อนุญาตแล้ว พรรณษาก็ขอเงินแม่มาติดกระเป๋าไว้กินขนม ยูพิณ
นอกจากจะควักเงินให้ลูกสาวของตนไว้กินขนมยี่สิบบาท ก็ยังควักให้กับเด็กๆทุกคน
คนละยี่สิบบาทด้วย พอลงจากศาลาแล้ว เงินยี่สิบบาทที่ได้มาก็มีอันถูกแบ่งไปอยู่
ในกระป๋องเงินของแม่ค้าในทันทีเช่นกัน

เมื่อได้ของกินติดมือมาแล้ว กันตพลก็พาน้องๆเดินค้อมหลังผ่านผู้คนที่นั่ง
อยู่ก่อนไปยังเสื่อผืนใหญ่ที่ย่าปู่จงที่ไว้ด้านหน้าเวทีตั้งแต่ช่วงหัวค่ำ...บนเสื่อนั้น
มีถุงใส่หมอนและผ้าห่มผืนบางๆ เตรียมพร้อมให้เขาหรือน้องนอนหลับหากว่าใคร
ทนดูต่อไปไม่ไหว...พอไปถึงเขาก็ทรุดเข่าลง เพราะไม่อยากเป็นจุดเด่น

“เลือกนั่งกันเลย” เขาร้องบอกเบาๆ ก่อนขยับไปด้านริมสุดของเสื่อ ซึ่งปูติด
กับเสื่อของป้าบรรจบ กันตพลยิ้มหวานให้ ทักทายกันคำสองคำ ก่อนจะหันมาดู
น้องๆที่นั่งเรียงรายกันไป

เพทาย ไพรซ์ จันทร์เพ็ญ พรรณษา และจินตนา

“นั่นลูกสาวของยูพิทอนี่” นางบรรจบเอ่ยปากถามกันตพล
 “ครับ”
 “ไม่เห็นเดียวเดียวโตเป็นสาวแล้ว สวยเสียด้วยสิ”

ฟากนางสาวที่ลุกจากเสื่อผืนเดียวกับที่นั่งบรรจบนั่งอยู่ไปเข้าห้องน้ำ เสร็จแล้ว
 ก็วกขึ้นไปบนศาลาเพื่อไปดูว่าของกินที่ทำมาเลี้ยงแขกหรือนั้นหมดเกลี้ยงไปหรือยัง

“ยูพิทอน เกตต์หมดหรือยังวะ” พอเดินขึ้นไปแล้วนางสาวก็พบยูพิทอนั่งอยู่
 กับนางทองหยด บนตักนั้นมีหัวของลูกสาวคนเล็กหนุนนอนอยู่

“ก็พอเหลืออยู่บ้างจ๊ะ หัวหรือไง”

“เหมือนจะหัว” ว่าแล้วนางสาวก็เดินไปยังโต๊ะที่มีหม้อข้าวหม้อแกงที่บอกบุญ
 จากชาวบ้านวางอยู่ โดยฝาหม้อและตัวหม้อจะมีชื่อของเจ้าของหม้อติดอยู่เพื่อป้องกัน
 หม้อกับฝาสับเปลี่ยนกัน และเจ้าของหม้อจะได้นำหม้อกลับเมื่อของหมดแล้ว
 ได้สะดวก

ตักข้าวราดกับมาแล้วนางสาวก็เดินมาทრุดตัวลงนั่งใกล้ๆ กับนางทองหยด...

“แกงไก่ใส่กล้วยนี้ของน้ำใจใหม่ มีคนชมว่าอร่อย” ยูพิทอนเอ่ยปากถาม

“ใช่ ของน้ำเอง...กินหรือเปล่าละ”

“คนอื่นเขากิน เขาชมนักยกใหญ่ จันกินผัดหมี่ก็เลยยังไม่ได้ชิม”

“จะกินใหม่ละ เดี่ยวนำตักให้”

“ยังหรอกรน้ำ ยังอิมอยู่เลย...”

“แล้วนั่งคนนี่ไม่ไปตุลิกกับพี่ๆ หรอกรี่”

“คงไม่ชอบ”

“แล้วเอ็งลงไปทำหน้าที่โรงลิเกหรือยังละยูพิทอน...”

“มีอะไรรึน้ำ”

“ไอ้คนตีตะโพนนะ หน้าตามันคล้ายน้องกันต์จังเลย” เมื่อนางสำเภาเรียก
 น้องกันต์ คนอื่นๆ ก็พลอยเรียกน้องกันต์จนติดปากไปด้วย แม้ว่ากันตพลจะโต
 เป็นหนุ่มแล้วก็ตาม...

“คล้าย” ยูพิทอนรู้สึกเอ็นวากับจนถึงหน้าศรัทธะ เพราะรู้อยู่แก่ใจว่ากันตพลนั้น

เกี่ยวข้องกับลักษณะนี้อย่างไร แม้ว่าพ่อไผท เทพทอง ของน้องกันต์จะเสียชีวิตไป เพราะอุบัติเหตุคราวนั้นแล้ว ก็เชื่อว่าเขาจะไม่มีลูกกับเมียเอกเจ้าของคณะลิเกที่กำลังเล่นอยู่ในวัด

“คล้ายมากเลย ไ้อ้คนตีตะโพนนะ...เอ็งลองลงไปดูสิยู่พิณ...เมื่อกี้น้ำมอง แวบ ๆ หนึ่งว่าน้องกันต์ขึ้นไปตีตะโพน...พอดูให้เต็ม ๆ ตาอีกก็ถึงเห็นว่าไม่ใช่...”

ยู่พิณค่อย ๆ ลอบถอนหายใจออกมาเบา ๆ...แม้จะหวังใจว่าวันหนึ่งเรื่องที่กันตพลไม่ใช้ลูกของพี่ไผทวัลย์ผู้ที่ลวงลับไปแล้วจะแตกออกมา แต่ไม่น่าใช้จากปากของเธอ...เธอผู้กุมความลับนี้อยู่คนเดียว!

เมื่อเสร็จธุระบนศาลาแล้ว นางสาวเอกกับนางจำเรียงก็เดินฝ่าผู้คนไปยังเสื่อที่ปูจอนที่ไว้หน้าเวที หลังลิเกเล่นไปพักใหญ่ ๆ นางจำเรียงที่นั่งซุ่มซ่ามติดอยู่กับนางสาวเอกก็เอ่ยว่า

“สาวเอก แกว่าไอ้คนตีตะโพนนั้นหน้าตาคล้ายน้องกันต์ไหม”

นางสาวเอกหันไปทางวงปี่พาทย์ พิณจพิจารณาแล้วย่นหัวคิ้ว แม้รูสึกว่าเด็กหนุ่มคนนั้นหน้าตาคล้ายหลานชายคนโต แต่นางสาวเอกก็ไม่ได้พูดออกมา แต่นางจำเรียงหาได้ยอมให้นางสาวเอกนั่งเสียบ

“มันลูกเต้าเหล่าใครละหว่า ทำไมถึงมาหน้าตาเหมือนกันได้”

“เหมือนที่ไหน น้องกันต์หน้าตาดีกว่าตั้งเยอะ” นางสาวเอกเสียงหัวน

“ไม่เหมือนซะทีเดียวหรอก ก็แค่คล้าย ๆ นะ มองแวบแรกนี่กว่าน้องกันต์ซะอีก...”

“คนเราก็หน้าตาคล้ายกัน เหมือนกันได้ เห็นมาเยอะแยะแล้ว” นางสาวเอกบอกไปอย่างตัดรำคาญ นางจำเรียงก็เลยนั่งเสียบดูลิเกต่อไป หากแต่ใจนั้นหาได้คล้อยตามท้องเรื่องที่ลิเกกำลังแสดงอยู่ และด้วยอดทนให้ความสงสัยคาอยู่ในใจต่อไปไม่ได้ นางจำเรียงจึงขอตัวลุกไปห้องน้ำ

เมื่อเดินพ้นจากผู้คนบ้างนั่งบั้งยืนดูลิเกมาแล้ว นางสาวจำเรียงก็เดินอ้อมไปทางหลังโรงลิเก ซึ่งใช้ผ้าใบล้อมระหว่างหลังโรงลิเกที่ปลูกเป็นเพิงชั่วคราวกับรถหกล้อเสียมิตชิด แต่คนอย่างนางจำเรียงเมื่ออยากรู้อะไรแล้วก็ต้องรู้ให้ได้

“อีสาว อีสาว” นางจำเรียงร้องเรียกเด็กหญิงร่างอ้วนที่เปิดผ้าใบเดินออกมา
สุดสวยนิ้วนหน้าก่อนจะเดินเข้าไปหา

“ยายถามอะไรหน่อยสิ” อันที่จริงอายุของนางจำเรียงก็ยังไม่ถึงหกสิบปี แต่
จะเรียกแทนตัวเองว่าป้าก็รู้สึกกระดากปาก เพราะตัวเองก็มีหลานถึงสามคนแล้ว
และเด็กสาวที่เห็นอยู่นี้ก็น่าจะอายุมากกว่าจันทร์เพ็ญไม่กี่ปี

“ยายอยากรู้อะไรรี”

“เอ่อ ไ้ฮ่หนุ่มที่ตีตะโปนนั้นนะเป็นลูกเต้าเหล่าใครรี”

พอได้ยินคำถาม สุดสวยถึงกับนิ้วนหน้า

“หน้าตามันคุ่นๆ จังเลย ไม่รู้ว่าเคยเห็นหน้ามันที่ไหน” นางจำเรียงตะโกนบอก
แข่งกับเสียงลิเกที่เล่นอยู่ด้านหน้า

“เขาเป็นลูกชายเจ้าของคณะจะยาย”

“ลูกของแม่ดวงมณีนะหรือ”

“ใช่ ลูกของแม่ดวงมณีกับพ่อไผท เทพทอง ไ้งยาย”

“ไผท เทพทอง” นางจำเรียงทวนชื่อนี้เบาๆ และยังไม่ทันซักถามอะไรกันต่อ
คนที่อยู่ด้านในก็เปิดผ้าใบออกมาตะโกนบอกกับสุดสวย “อ้าว อีสวย มึงยังไม่ไป
อีกหรือไง ภูหิวบุหริจะแยแล้ว”

แม้เด็กสาวคนนั้นจะไม่ได้ให้ความกระจ่างอะไรได้ แต่เชื่อว่าข้อมูลที่ได้รับมานั้น
จะไม่ทำให้นางจำเรียงหมดปัญญาหาใจ ผลจากหลังโรงลิเกไปเข้าห้องน้ำแล้ว
ระหว่างนั้นก็อดคิดถึงถ้อยคำที่ติดอยู่ที่ริมฝีปากไม่ได้ ‘ไผท เทพทอง’ ลูกชายของ
ปทุม เทพทอง ลิเกคณะเทพทองเมื่อสิบปีก่อนเป็นคณะลิเกที่ดังมาก ดังจน
นางสำเนาหามาเล่นในงานฉลองพระบวชใหม่เมื่อ ๑๗ ปีก่อน

‘๑๗ ปีก่อน คณะเทพทองเคยมาปิดวิกที่หนองน้ำฝั่ง! ตอนนั้นไผท เทพทอง
เป็นพระเอกดังของคณะ ตอนนี้น้องกันต์อายุ ๑๖ ปี หรือว่าน้องกันต์จะเป็นลูก
ของไผท เทพทอง เพราะหน้าตาละม้ายคล้ายกับลูกของไผทที่เกิดกับเมียนางเอกลิเก’

นางจำเรียงคิดวนๆเวียนๆอยู่อย่างนั้น กระทั่งเดินออกมาพบกับยุพินที่ลงมา
จากศาลาเพื่อที่จะพาลูกสาวไปเข้าห้องน้ำ

“แม่ยุพิน” พอเห็นหน้ายุพิน นางจำเรียงก็นึกได้ว่าคนที่น่าจะพอรู้เรื่องราว

หนหลังของแก้วใจกับไพรวลัยเป็นอย่างดีควรจะเป็นยุพินคนนี่

“จะบ้า...ฉันจะพานั่งคนเล็กไปเข้าห้องน้ำ บ้าไม่ดูลิเกรี”

“เพิ่งออกมาจากห้องน้ำนะ”

“ฉันขอตัวก่อนนะ”

“เดี๋ยวๆ ยุพิน...” นางจำเรียงร้องเรียก ยุพินชะงักเท้า

“ป่าถามอะไรเอ็งหน้อยได้ไหม”

ยุพินชักสีหน้าสงสัย

“เอ็งไปดูลิเกมาหรือยัง ไปหน้าเวทีมาหรือยัง”

“ยังเลยจะบ้า แต่ฉันคิดว่าคงไม่ไปหรอก เดี่ยวจะพาน้องภากับแม่กลับบ้าน
แล้ว”

“ไปดูสักหน้อยเถอะนะ ขอร้องละ”

“มีอะไรรี”

“ป่ารู้ว่าไอ้คนที่ตีตะโพนวงปีพาทย์นะ เป็นลูกของแม่ดวงมณี...”

พอนางจำเรียงเอ่ยออกมาอย่างนั้นยุพินก็พอมองเห็นความในใจของนาง
จำเรียงอย่างทะลุปรุโปร่ง...ใจของยุพินสั่นทิวขึ้นมา เพราะไม่อยากจะเชื่อว่ามีคนกำลัง
สงสัยว่าแก้วใจได้เก็บงำ ‘ความลับ’ อะไรไว้ เพราะหน้าตาของน้องกันต์มันฟ้อง...
ฟ้องว่าน้องกันต์ก็ไม่ใช่คนในเหล่ากอสายเลือด ‘สมัครเขตรกรรม’ อย่างแน่นอน...

“ก็เขาเป็นแม่ลูกกันก็ต้องช่วยกันทำมาหากินสิป่า ฉันขอตัวนะ” ยุพินนั้น
รู้ประวัติของดวงมณี ศรีนคร มาพอประมาณ เพราะลูกค้าที่มาทำผมในร้านหลายคน
ก็มาจากตรอกลิเก นอกจากนั้นดวงมณีก็เคยไปใช้บริการที่ร้านทำผมอยู่เหมือนกัน...
ที่ยุพินเอ่ยไปอย่างนั้น เพราะไม่อยากจะให้นางจำเรียงเผยความในใจให้ตัวเองต้อง
หนักใจไปมากกว่านี้...บอกไปแล้วยุพินก็ทำท่าจูงแขนลูกสาวผลไป แต่นางจำเรียง
ก็รั้งไว้ “เดี๋ยวสิ ยุพิน ป่าถามอะไรอีกประโยคเดียว”

ยุพินหันมามองหน้านางจำเรียง

“เอ็งรู้ใช่ไหมว่าใครเป็นพ่อตัวจริงของน้องกันต์”